

VIEZZER v. ITALIJA

(Eur. Court H.R., 19. 2. 1991, Series A no. 196-B)

[Gospod Antonio Viezzer je bil italijanski državlján, živeč v Rimu. Bil je polkovnik pri karabinjerjih (policiji). Na podlagi preiskave o umoru novinarja C. P.-ja, ki je objavljál članke o vrsti italijanskih politikov, je postalo jasno, da so informacije, ki jih je pridobil, prišle iz arhiva Službe državne varnosti. Sum o razkritju podatkov je bil posebej osredotočen na pritožnika, ki je petindvajset let delal v italijanski varnostni službi in je bil tudi vodja Oddelka D SID-a (kontraobveščevalna služba), ki je bil razpuščen v času, ko je bila podana pritožba.

Zaradi domnevne izdaje dokumentov, ki so bili označeni kot zaupni, ter zaradi domnevne izdaje informacij, ki bi morale zaradi domačega in mednarodnega interesa italijanske države ostati zaupne, je bil 21. 5. 1981 po nalogu pomočnika rimskega državnega tožilca aretiran. Večkrat je bil zaslišan, vendar je pri tem vselej zanikal vse obtožbe, ki so bile podane zoper njega. Ugovarjal je tudi samemu besedilu obtožb. Zaradi zdravstvenih razlogov je bil pritožnik začasno izpuščen.

Trdil je, da od 20. 6. 1981, ko je prejel vabilo, naj se zglaší pred sodiščem, do 6. 11. 1986, ko je bila podana pritožba Komisiji, ni prišlo do nikakršnih preiskovalnih ukrepov, z izjemo zaslišanja s strani preiskovalnega sodnika.

26. 6. 1989 je preiskovalni sodnik v Rimu postavil popolnoma nove obtožbe zoper pritožnika, tako da je spremenil opis dejanj, kakor tudi dneve, ko so bila ta domnevno storjena. Po zaslišanju z dne 12. 7. 1989 je preiskovalni sodnik ponovno spremenil datum domnevnih kršitev. Pritožnik je opozoril, da je bila do tedaj preiskana samo ena obtožba zoper njega, četudi je bil obdolžen večjega števila kaznivih dejanj, dne 23. 10. 1989 pa tudi, da je za ta primer zadolžena državna tožilka na porodniškem dopustu in da se ne bo vrnila prej kot v šestih mesecih. Tako ne bo mogoče dobiti tožilčeve privolitve za prenos zadeve pred pristojno sodišče še najmanj leto dni.]

Sodba

[Obdobje, ki ga je potrebno po mnenju Sodišča upoštevati, se je pričelo s pritožnikovo aretacijo 21. 5. 1981 in se do trenutka odločanja pred Evropskim Sodiščem za človekove pravice z dne 19. 2. 1991 še ni končalo. Temu pritrjuje tudi Komisija. Sodišče in Komisija sta soglasno ugotovila, da je prišlo do kršitve 1. odstavka 6. člena Konvencije in s tem razumnega roka. Pritožniku je bila tudi odobrena odškodnina za nepremoženjsko škodo v višini 25.000.000 lir ter povrnitev pravnih stroškov in izdatkov v višini 4.800.400 lir.]